

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gld., za pol leta 1 gld., za četrt leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Ljudski shod v Šmarji pri Jelšah.

Krasni trg Šmarje pri Jelšah, ki slovi še iz prejšnjih časov, kot probujen in zaveden, po svojih stanovnikih, pokazal je zopet dne 22. t. m., da beseda probujen ni prazna. Dasi se je jako malo agitiralo, rekli bi, skoro nič, ker najbližji sosedje so le po naključbi zadnji trenotek zvedeli o zborovanji, zbralo se jih je vendar ogromno število. Može vseh stanov, duhovščina, inteligencija, prosti seljak, napolnili so velikansko dvorano, tako, da je stal mož ob možu in da je bila soparica, ki je sapo zapirala. A vse ostalo je vstrajno, dobro vedoč, da gre tu za važne stvari, da se bode razgovarjalo o zadevah, ki gredo Slovincu v kri in meso. Tudi tržani pokazali so, da je danes nekaj posebnega ter okrasili trg z narodnimi in cesarskimi zastavami.

Ljudski shod in zborovanje otvori č. g. dr. L. Gregorec, kot predsednik „polit. društva“. Omenja pripravljajni shod zaupnih mož v Celji, kjer se je bilo skienilo prirejati takšne agitacijske shode, v obrambo naših narodnih pravic. — Predsednikom zborovanja izvoli se g. deželni poslanec dr. Jurtela, kateri predstavi vladnega zastopnika g. okr. komisarja Zoffa.

Prvi govori g. dr. L. Gregorec, razjasnuje nove davčne predloge. S statističnimi podatki pokaže bremena, katere ima nositi država. A to ne moremo premeniti, če hočemo, da ostane ugled države tak, kakoršnega mora imeti Avstrija. Tudi ti veliki davki bi še ne bili največja nesreča, ko bi le bili pravilno razdeljeni. Dogodi se, da ubogi seljak, ki ima zemlje v vrednosti 1000 gld., mora plačevati po 30 gld. in več davka ter doklade, kapitalist pa, ki ima naložen svoj denar in ki znaša 100.000 pa tudi več, pa

ne plačuje niti beliča. Na široko in temeljito govornik razpravlja vse davke in omenja slednjič novi osebni davek. Ta se ne sme raztegniti na kmetijski stan. To bi bilo vneboupijoče: Zato predlaga

resolucijo:

„V Šmarji pri Jelšah dne 22. julija na ljudskem shodu zbrani može slovenski, smatramo nove davčne predloge o preosnovitvi direktnega davka, za kmetisko prebivalstvo pogubnimi, ako se nespremenjene sprejmejo v državnem zboru po vladinem načrtu ter sodimo jih za kmetijski stan koristnimi samo v tem slučaju, ako se zemljiščni davek zmanjša za 20%, vsaj pri onih posestnikih, katerih čisti katastralni dohodek ne presega 400 gld. in ako se v zakonu izrečno ukrene, da ima pri odmerjenji novega osebnega dohodninskega davka veljati kot podlaga jedino le sedanji katastralni čisti dohodek in da so vsi zemljiščni posestniki, katerih čisti katastralni dohodek ne presega 300 gld., napovedanja svojih dohodkov pri davčni komisiji in dosledno tudi vsega novega osebnega dohodninskega davka prosti.“

Drugi govornik Dragotin Hribar iz Celja, razpravlja, zakaj se Slovenci potegujemo za slovenske šole in zakaj zahtevamo slovenskih vsoprednic na celjski gimnaziji. Svet napreduje, narod proti narodu stoji v kulturnem in socijalnem boju in tisti narod, ki nima moči stopiti v svetovni boj in zaostaja, bode uničen, bode pogubljen. Čudno je, da se mora Slovenec toliko boriti za stvari, katere so se dale drugim narodom brez da bi prosili zanje. Da se dela še toliko ovir pri šoli, to je do cela nerazumljivo. Kajti država bode imela od izobraženega, delavnega naroda gotovo več dobička, kakor pa od zastalega. Slovenci nikdar in nikoli ne zahtevamo nič,

kar bi ne bilo v krogu postavnih mej in če zahtevamo to malenkost, te vsoprednice celjske gimnazije, to je vendar nekaj, kar bi država sama morala dati. Da je gimnazij v Celji nemška posest, to trdenje je bedarija. Kako more biti državni zavod v kraju kjer živi 190.000 Slovencev in 6000 Nemcev in ponemčencev, učni zavod, nemška posest, ko ga vendar Slovenec zdržuje gmotno, kakor tudi preskrbuje z materijalom. Natanjko dokazavši z izgledi potrebo slovenskih vsoprednic na celjski gimnaziji, stavi

resolucijo:

„Ces. kr. gimnazija v Celji je državen učni zavod, ki ima zastran poučevanja urejen biti primerno potrebam prebivalstva, v ogromnem številu slovenskega, takó, da sta $\frac{2}{3}$ tamošnjih dijakov zmerom slovenski. Vkljub temu je v Celji nemščina vseskozi učni jezik in zarad tega so slov. dijaki prisiljeni v pripravljajni kurs zahajati in tako jedno celo leto zgubiti, njihovi stariši pa morajo jedno leto dalje plačevati. Zato pričakujemo od vis. c. kr. vlade, da bode ona očitno krivico še letos odpravila s tem, da ukaže vpeljati na štirih prvih razredih celjske gimnazije slov. paralelke, to tembolj, ker je to državni zbor že v davno odobrenih resolucijah sklenil. C. kr. vis. vlada je po ministru Gauču javno to v državnem zboru storiti obljubila, brž ko se slov. paralelke na gimnaziji v Mariboru dobro obnesejo, kar se je že s sijajnim vspehom zgodilo. — G. drž. poslanec M. Vošnjak se naprosi, da stvar pospeši in doseže uresničenje opravičenih želj ljudstva. Če pa vlada takoj ne vkrene paralelke na celjski gimnaziji, morajo zapustiti vsi slovenski poslanci konservativni klub.“

Sedaj se oglasi za besedo g. dr. Hrašovec. Govori o javnih napisih po slovenskem teritoriji. Tujec, ki bi nas sodil po večini naših javnih

LISTEK.

Slavno uredništvo!

V št. 20. letošnje „Domovine“ je spisal nekdo v podlistku kratko oceno o „Izvestjih muzejskega društva za Kranjsko“. V dotičnem sestavku pravi med drugim: „Na str. 110. (namreč v letošnjih Izvestjih) pa je pomota, ker g. pisatelj misli, da pomeni Zellier (prav za prav „Zellia“) „Cilli“, a kakor je dokazano, je to Ziljska dolina.“

Najprej moram omeniti, da imamo tu opraviti z listino cesarja Ludovika z dne 21. januarja, leta 824., ne pa o tem, kar piše Paulus Diaconus (IV, c. 38), o zadevah sedmega stoletja, pri katerem nahajamo tudi stavek: „Hi suo tempore Sclavorum regionem, quae Zellia appellatur, usque ad locum, qui Medaria dicitur, possederunt.“ — Prej omenjena listina je bila prvokrat izdana leta 1880. v „Mittheilungen des Instituts für österr. Geschichtsforschung“, I, str. 283, št. 5. — Zahn (Urbk.) in razni drugi pisatelji, ki so pred letom 1880. objavili svoje spise, je niso poznali. Tudi od leta 1880. naprej je le malo pisateljev porabilo dotično listino. Med njimi je Mühlbacher

(Mitth. d. Inst. op. cit. str. 269), ki pravi: „Der hier genannte Ort Zellia in finibus Sclavinie ist, wie kaum zu zweifeln, Cilli, das römische Celeia“. Isti Mühlbacher piše v svoji knjigi (Die Regesten des Kaiserreiches unter den Karolingern, 1889, str. 281): „Für die beliebte identificierung von Zellia mit dem Gailtal in Kärnten fehlen ausreichende belege“. — Tudi Dümmler (Gesch. des Ostfränkischen Reiches, 2. Aufl., 1887, I, str. 30, op. 4.) pravi: „Cilli (Zellia) lag in finibus Sclavinie (Urk. Ludwigs des Fr. von 824).“ Jako radoveden sem, kje je pisatelj sestavka, tiskanega v „Domovini“, našel dokaz, da je „Zellia“, omenjena v listini z dne 21. januarja leta 824. Ziljska dolina, ne pa Celje. Lepo bi ga prosil, ako bi mi hotel naznaniti, kje je dotični dokaz natisnjen. Razume se, da dokaza ni bilo mogoče spisati že takrat, ko še ni nobeden dotične listine poznal.

Po mojih mislih bi se lahko trdilo, da „Zellia“, navedena v rečeni listini, ni Ziljska dolina je „regio“, ne pa „locus“. Paul. Diac. omenja „regionem, quae Zellia appellatur“, v naši listini pa stoji „in loco, qui dicitur Zellia“. V listinah devetega stoletja je večkrat omenjena kaka dolina. Navadni izraz za njo je vallis (valles), včasih tudi „tal“. N. pr. Za Labodsko

dolino „in Labanta valle“ (leta 890.), „in valle Lavante“ (888), in Lavental (888), za Krško dolino na Koroškem „in Gurkatala“ (898), za Admontsko dolino na Štajerskem „in Ademundi ualle“ (859). Nikjer pa se ne rabi za pojem „dolina“ latinski izraz „locus“.

Jaz sem pisal (Izvestja IV, str. 100), da je Zellia najbrže Celje na Južn. Štajerskem, kar je prav lahko mogoče. Že leta 811. je cesar Karol določil, da naj ostane zemlja na južni strani Drave pod oblastjo oglejskih patrijarhov. Znano je, da so imeli oglejski patrijarhi v srednjem veku prav mnogo posestev po Južnem Štajerskem.

Dr. Franc Kos.

V Gorici, dne 17. julija 1894.

Kopališčini listi.

II.

V letošnjem prosincu posetila me je visokorodna gospa „hripa“. Jaz, pravi pravcati medved in natura, sem jej „dvoril“ kaj malo, — a osvetila se mi je zato nemudoma. Prerano sem bil ostavil posteljo, in precej v prvi nočni službi prehladil se. Njena „hripina milost“ pa me je zato na novo položila na dolgočasno ležišče.

napisov pri c. kr. in deželnih uradih naših, utegnil bi misliti, da je n. pr. Južna Štajerska nemška dežela. Samonemški javni napisi po naši slovenski zemlji so krivica za nas, žalijo našo narodno čast. Ker ali ako jih mirno puščamo in se ne brigamo za to, da bi naš jezik tudi na teh napisih prišel do veljave, škoduje nam ta malomarnost naša tudi „navzgoraj“ pri vladajočih krogih. Kdor se sam ne spoštuje, ne pričakuj, da ga bodo uvaževali in resno vpoštevali drugi — tisti, ki imajo oblast nad njim. Kaj si moremo misliti o zavednosti takih občin, katere same v svojem kraju napravljajo nemške javne napise! Kaka sramota je tudi za nas Slovence to, če se nam v tujem jeziku kaže, kje se nahaja kak urad za nas! Na slovenskem Štajerskem še vedno velja načelo, da majhna manjšina več velja, nego ogromna večina prebivalstva! Kako sramotni so za nas samonemški napisi pri savinjski železnici! Govornik omenja borbe zastran uličnih napisov v Pragi in Ljubljani. Kakó si moremo pomagati? Prva pomoč je — narodni ponos! Ta ni mož, ta ni narodnjak, ki molče prenaša krivice, ki se godijo narodnosti njegovi! Druga pomoč je geslo: „Svoji k svojim!“ Ne hodi kupovat k trgovcu, ki nima slovenskega napisa! Tretja pomoč so primerne interpelacije v državnem zboru! Bojujmo se za pravice svoje neustrašeno in neprestano. Če je nasprotnik naš številnejši, nego mi, to naj nas ne plaši! Zakon je tudi na naši strani! Bojujmo se za pravice svoje narodnosti, za svojo čast. Upanja pa ne smemo nikdar zgubiti! Prihodnost je naša, saj nismo sami. Podpirajo nas tudi bratje naši. Z bojem, s poštenim bojem pridemo z matematično gotovostjo k zmagi.

Govornik nasvetuje naslednjo

resolucijo:

„O priliki ljudskega shoda 22. julija t. l. v Šmarji pri Jelšah, v obilnem številu zbrano slovensko ljudstvo, smatra za svojo skromno, naravno in zakonito zahtevo, da naj se takoj uvedejo pri vseh državnih in deželnih uradih dvojezični napisi, pečati in oklici povsod ondod, koder stanujejo Slovenci in Hrvati, ker sedanje razmere gledé javnih napisov žalijo pravni čut slovenskega in hrvaškega naroda, ker se ta zahteva naša lahko izvrši — in tudi izgovor glede troškov ni dostojen države, kadar je treba odpraviti stare krivice. Od svojih poslancev pa zahteva narod, naj to zahtevo našo ponavljajo o vsaki priliki ter ne odnehajo, dokler je ne dosežejo. Slednjič naj tudi odbor političnega društva predloži to prošnjo vladi in državnemu zboru!“ —

Na to govoril je še g. dr. I. Dečko iz Celja, o geslu: „Svoji k svojim!“ in pa o nemški posesti na Spodnjem Štajerskem. Kako je postala ta nemška posest po trgih in mestecih naših, nam je lahko umeti, ako se nekoliko ozremo v preteklost. V srednjem veku poslali so nam nemških viteзов in baronov, ki so postavili svoja gnezda v podobi gradov po raznih hribih in gričih, da so plenili delavno slovensko ljudstvo in

da je ubogi slovenski oratar delal jim tlako. Ti vitezi pa so pripeljali in zvalili mnogo svojih rojakov za sabo, jih nastavili po naših krajih in jim dali posebnih svobodščin in privilegij, da so trgovali itd. Ti tuji prišli so k nam kot gostje, a kasneje, ko so se obogateli, so pozabili to in smatrali to zemljo za svojo last, Slovence pa za njih hlapca ali sužnja. Danes ni več gradov, propali so. Tudi že ni več potomcev onih priseljenčev, a duh je ostal in tega duha se je navzelo že nekoliko naših sinov, ki v sramoto slovenske narodnosti izdajajo sebe za Nemca in slovensko zemljo za nemško posest. Zato treba biti previdnim našim deželanom; ne nositi novca nasprotniku, da se obogati in potem zaničuje onega, ki mu je pomagal do blagostanja. Podpirajmo domače ljudi, ki čutijo z nami in so naše krvi.

Da so bile vse resolucije in govori navdušeno, jednoglasno sprejeti, je ob sebi umevno.

Ker je postala soparica neznosna in so bili govorniki, kakor tudi poslušalci utrujeni, je gosp. predsednik dr. Jurtela sklenil zborovanje. Zahvali se gospodom govornikom, deželnim poslancem dr. Lipoldu, dr. Dečko-tu in državnemu poslancu dr. Gregorcu, zahvali se tržanom in seljakom, zahvali g. vladnemu komisarju ter lastniku obširnih prostorov g. J. Jagodicu in k zaključku zakliče trikratni „slava“ presvitlemu vladarju Francu Josipu I.

Pravica in moč.

Dr. Foregger ni velik državnik, pa tudi zgodovina evropske diplomacije ne bode imenovala njegovega imena. On nima namreč tistega talenta, da bi svoje mnenje prikriival, temveč večkrat naravnost pove, kar drugi prikriivajo. Tako je tudi na shodu v Gradcu naravnost povedal, da je vprašanje celjske gimnazije, le vprašanje sile. Seveda to-le velja le za Nemce, le Nemce pozna gospod Foregger, le v njih krogih se suče zastopnik celjskega mesta. Odločno pa moramo zavračati, če se hoče tudi nam Slovincem podtikati, da nam gre le za silo. Mi smo povsod pripravljeni Nemcem dovoliti enakopravnost, da je le Nemci nam dovolijo. Težavo bi imel gospod Foregger, ako bi hotel navesti kak slučaj, kjer bi mi Nemcem odrekli pravico.

Nam ne gre za silo, temveč za vse kaj drugega. Potegujemo se le za to, da se šole uravnajo na podlagi maternega jezika, kakor to priporočajo tudi najslavnejši nemški vzgojeslovci. To pa zahtevamo le zase, Nemcem pa pripuščamo popolnoma svobodo, naj uravnajo svoje šole, kakor hočejo, Nemcem torej ne delamo najmanjše sile. Slovenske šole za svoje otroke pa imamo pravico zahtevati ravno tako, kakor Nemci nemške, ker tudi mi plačujemo davek. Če imamo z Nemci jednake dolžnosti, pa hočemo imeti tudi jednake pravice. Naše zahteve se tudi popolnoma ujemajo z ustavo.

Mi ne delamo nobene sile, pač pa zahtevamo, da se ustava popolnoma izvrši, namreč tudi tam, kjer bi bila v prid Slovincem. S tem še ne delamo krivice Nemcem, ako hočemo, da državni osnovni zakoni ne ostanejo le na papirji. Pri tem, če se mi potegujemo za slovenske šole, potegujemo se za pravo ustavno življenje v Avstriji. Nemci se ponašajo s tem, da so varuhi ustave, če je to resnica, bi morali sami gledati, da izvedejo narodno enakopravnost. Ker pa Nemci tega ne store, kar so za pravico spoznali zakonodavci, ko so delali ustavo, pa moramo mi Slovenci se vedno boriti. Gospod Foregger je pretel nam z borilnimi sredstvi, torej s cepcem. Zahteval je odločno in najbrezozirnejše pobijanje naših zahtev.

Pretenja gospoda Foreggerja se pač ne ustrašimo, ker vemo, da je pravica na naši strani in naposled mora le pravica zmagati. Sicer pa tudi dobro vemo, da Nemci nimajo več tiste moči, da bi mogli sami zapovedovati v Avstriji. Tisti časi, ko so Nemci neomejeno zapovedovali, so za zmiraj minuli. Avstrijski narodi so se že toliko prebudili, da ni več misliti, da bi mogel vladati le jeden sam narod.

Ko bi gospod Foregger malo bolje presojeval, bi tudi spoznal, da njegovo pretenje s silo utegne postati za Nemce same jako nevarno. Nemci so v manjšini v Avstriji. Če bodo vedno le sklicevali se na svojo silo, bode naposled tudi Slovanom in Rumunom minula potrpežljivost in bodo tudi jeli odgovarjati s silami in Nemci bodo od tega le imeli največjo škodo. Posebno dolenje-štajerski Nemci naj bi v tem oziru bili jako previdni. Vsi skoro se žive le od Slovencev, ako Slovenci odtegnejo pomoč, pa si ne morejo več pomagati. Nobena „Südmark“ jim ne bode več pomagala. V gospodarskem oziru južno-štajersko nemštvo že sedaj ni posebno trdno, le nekaj močnejih sunljev, pa se vsa njih mogočnost zruši v prah. Če bodo le veliko rogovili in pretli štajerski Nemci, bodo pa Slovenci prisiljeni narodno-gospodarsko se organizovati proti njim. Če se to zgodi, jim ne bode več pomagal klic po kaki policijski pomoči. Kako občutljivo se Nemcem lahko pride do živega, smo videli najbolje že na Moravskem, kjer so razmere precej podobne našim. Nahajajo se namreč ponemčena mesta v drugače čisto čeških krajih. Kak vik in krik je bil nastal ko so Čehi le poskusili geslo: „Svoji k svojim!“ prenesti iz teorije v prakso. Ko bi bili v tem oziru Slovenci že sedaj hoteli malo odločnejše postopati, pa bi marsikako južno-štajersko mesto, že bilo zgubilo polovico svojega nemškega značaja.

Foregger je seveda Velikonemec in kot tak seveda čisla geslo velikega nemškega mojstra: „Macht geht vor Recht“. Toda to geslo se ne more povsod uporabljati in tudi se vsakdo ne sme z njim igrati. Foregger naj nikar ne misli, da bode morda žel Bismarkovo slavo, ako je pobral to njegovo geslo. Bivši nemški kancelar

Prijatelj mi svetuje, naj se dobro izprehodim in spotim, češ, mahom bode prešlo vse zlo. Slušal sem ga in istinito odpravil se na Slemšek, dve uri daleko v gorovje. Slovita božja pot je to, blizo Vač, uprav med Klenikom, kder so poznata prahistoriška tla. Slemšek je okoličanom isto, kar za postnega časa Ljubljancem Božji grob v Stepanji vasi. Slučajno bil je petek, — cerkev slemška polna naroda, jaz pa — ves potan pred njenimi vrati. Jedva sem se zvečer privlekel domov. In zdaj šele sem videl vraga! Trgalo me je po sklepih, da sem videl tri solnca in ko mi je odleglo za štirinajstih dni, bila so mi kolena povsem trda, — niti hoditi nisem zamogel po stopnicah. Odšel sem v Ljubljano, kopal se 12krat v parnej kopeli, toda rezultat je bil = 0. Principis obsta! reklo se mi je. V „glavno reparaturo“ moraš v Krapinske Toplice! Naše ravnateljstvo dovolilo mi je tritedenskega dopusta in zajedno z njim, doposlalo mi tudi prosto vozovnico kr. ogrske državne železnice za progo Zaprešič — Krapina. Na njej me je pratila ogrska gospoda za: P. Ferenež, Deli Vasut T. állomas veretö scámára, — zdaj pa študirajte, kaj je to!

Zveza med Krapinskimi topicami bila bi mi povsem najugodnejša, ako se od doma odvedem z brzovlakom, a to je velika zverina; za

našo postajo se ne meni mnogo, zabrlizga, pa hiti dalje, ne da bi vstavljaj. — Krenil sem jo torej vprvo z mešancem do Trbovelj, da tam pri svojem sorodniku počakam brzovlaka. Nakanil sem tudi, da se ondi javim pri „slovenskej materi,“ a nedostajalo mi je časa. To vam je vrla narodnjakinja, priprosta žena, a srce, — srce zlato, rodoljubno! Ne meni se niti za nasilje pašaluške rudniške gospode, postavi se jej po robu, ter vsacemu pove, kar „v brk,“ kar mu gre. Da nam narod slavi kako slavnost, nje ne nedostaje tam, in da je še tako odročna, daleka pot. V njenej krčmi dobiš več narodnih novin a i leposlovje je zastopano. S ponosom pokaže ti svojo knjižnico. Tu dobiš poleg lepo vredenih „Matičnih“ in „Mohorjevih“ knjig tudi še krasno vezane: Zvon, Kres, Jurčiča, Gregorčiča in druge pisatelje domače. In kako se zanima za dnevna vprašanja naša. Glede javnega življenja je podkovana mnogo bolje, nego marsikedo, ki pri nas tira zakotno politiko. Jaz sem se jej kar čudil, ko sem v prvič občeval z njo, — bilo je to v družbi z vrlim narodnjakom, kapelanom trboveljskim, veleučeni dr. th. & ph. g. M., katerega še zdaj niso pozabili v Trbovljah. Zavedna Slovenka položi i pri vsacej priliki svoj obolus na narodni žrtvenik tacih mater, tacih odločnih žena treba nam ne-

koliko stotin — to bi bil zarod! Kakor gori rečeno, je to pot nisem pohoditi zamogel. Zato tu pozdravljam zavedno rodoljubko, kličeč jej: Bog Te živi, „mati slovenska!“

Iz Trbovelj mahnil sem jo na Zidani most, a od tu s hrvaškim vlakom dalje. Na Vidmu bi jo bil skoro skupil. Po vsej sili hotela sta pobratima mi, — jednoga njiju nazivali smo svoj čas — „tem malim,“ ker je — dolg nad seženj, — da izstopim. Toda junaško sem se bil upri, obečajoč, da se javim na povratku.

„Prevalivši“ Sotlo, zagledal sem prvega hrvaškega seljaka — belohlačnika, poleg povsem štajerski opravljenih žensk.

Prišed v Zaprešič sem jedva rešil svojo pratež, a oddati je dalje, nedostajalo je časa, kajti čakajoči zagorski vlak s pristnimi madjarskimi nadpisi, — znak, da sem v Hrvatskej, — odkuril jo je že po preteku treh minut. Kovčeg so mi kar vrgli v voz za prtljago, — pa smo šli. Vse Zagorje je bilo pod vodo. O tem v prihodnjem listu. Bog in narod!

V Krapinskih Toplicah 22. vel. travna 1894.

Harambaša.

je na obe rezi občutil, kako dvorezno orožje da je to geslo, ko na svoji grajščini v Fridrichsruhe premišlja kaka mu je hvaležnost sveta. In dolgo ne bode, ko bodo tudi južnoštajerski Nemci poskusili, kam pripelje to geslo, toda Slovenci ne želimo boja, z nikomur ne maramo meriti svoje sile, ali če se bode pa nam boj silil, kakor ga hoče usiliti gospod Foregger, tedaj bodo pa Nemci nasli tudi popolnoma pripravljene. Če posledice ne bodo za Foreggerja in njegove pristaše ugodne, naj si le sebi pripišejo. Mi jim zatorej le še jedenkrat pokličemo v spomin sveto-pisemski rek: „Kateri za meč prijemajo, bodo z mečem končani!“

Celjske novice.

(Stavba „Narodnega doma“ v Celji) je dovoljena. Prihodnji teden posvetoval se bode upravni odbor obeh denarnih zavodov in takoj na to bode razgovor z izdelovalcem načrta, o stavbenem podjetju, na kar se bodo stavbena dela razpisala. Delo ima se pričeti še letos, tako, da bodo čez zimo razni obrtniki lahko pripravili svoj material.

(Vladiki J. J. Strossmayer-ju), ki biva sedaj na Slatini, poklonilo se bode večje odposlanstvo Slovencev iz vseh slovenskih pokrajin, dne 3. avgusta t. l.

(Slovenske vsporednice na celjski gimnaziji) zopet razburjajo lažiliberalno in židovsko časopisje. Kolikor se je že nepotrebne in nesrešničnega po tem časopisju razglasilo, za to malenkost, presega vsako trezno mišljenje. To časopisje vedno kriči, da je do cela razburjeno nemštvo na Spodnjem Štajerskem, radi teh slovenskih vsporednic. A mi, ki tukaj živimo, ne vidimo in ne čutimo nič o tem. Kako tudi? Nemcev skoraj nimamo; par družin, koje pa so mnogo poštenje glede narodnosti, kakor tista zagrizena klika renegatov in vskokov, ki pa tudi šteje komaj par stotin in bi ne imela nikakega vpliva, da ni podpirana po uradništvu. Glasilce celjskih nemškutarjev, recte: „Leib-Journal“ Rakusch-Foreggerjev se pač repenči, pa ta listič, vendar ni mnenje ali zastopnik štajerskega nemštva in če je, moramo le nemštvo pomilovati, da nima kaj boljšega. Ta listič javka in graška tetka „Tagespost“ pomaga reševati potopljačje spodnještajersko nemštvo. Slabi pač morajo biti ti Nemci. Če že samo vsporednice narede Celje slovensko, potem je že itak slovensko. Malo bolj previdni bi pač morali biti in malo bolj morali znati zakrivati njih slabost. Kajti, ko se Nemcem odprejo oči in vidijo, da ti kričači niso pravi Nemci, temveč le kuhavično jajce, položeno v tuje gnezdo, zapustili jih bodo, kakor podgane ladijo, ko se potaplja. Malo več previdnosti gospoda, in če drugačne nemške posesti nimate, kakor je državna gimnazija v Celji, onda ste na bobnu, kajti celjsko glavarstvo šteje 196.000 prebivalcev, od teh je 190.000 Slovencev in le 6000 Nemcev in nemškutarjev, tedaj čegava posest je državni gimnazij v Celji?

(Sklep okoliške deške ljudske šole) bode letos ostal pač vsej mladini v lepem spominu. Po trudu g. dr. Vrečka, napravile so narodne rodbine, pravi praznik, nežni mladini. Ob 2. uri nastopili so vsi učenci s zastavo, pod vodstvom svojih učiteljev, pot čez Jožefov hrib, proti Pišku. Med potjo prepevali so mične pesmiče ter se ljubko razveseljevali. Ob 3^{1/2} uri došli so na odmenjeni prostor, kjer so bili pogosteni s kruhom, sirom, šunko in potico ter kozarcem vina. Ko so se nasitili pričelo se je veselo igranje, pevanje, deklamacije itd. Še živahnejša pa je postala zabava, ko se je pričelo tekmovanje v tekanji. Z naporom vseh svojih moči skušali so se mladi tekmovalci za mala darila. Prevesel in ponosen je bil, kdor je kot zmagovalec dospel do cilja, a tudi oni, ki so zaostali, niso se žalostili zaradi tega, celo tisti, katerim se je primerila nesreča, da so še pred ciljem poljubili zemljo, so se sami smejali svoji mali nezgodi, ter množili obče veselje. — Le prehitro potekle so popoldanje ure, ter je bilo misliti na odhod, kajti marsikateri šolar imel je še dolgo pot do doma. Pred odhodom dobil je še vsak izmed njih po velik kos potice, in košček sira. Skoro ganljivo

je bilo videti, kako so mnogi izmed malih učenec spravljali ta darilca, da jih ponesó domov, ter jih podeli svojim starišem in bratom in sestram, da tudi oni, ki niso imeli prilike, da se slavnosti udeležijo, vidijo in pokusijo, kako je bilo lepo. Veselje bralo se je otrokom na obrazu, videlo se je kako hvaležni so onim, ki so jim napravili tako lepo veselico in prepričani smo, da je govoril vsem iz srca mladi tretjerazrednik Štor, ko se je v imenu šolske mladine zahvalil njenim dobrotnicam in dobrotnikom. Temu mlademu govorniku sploh moramo častitati, tako nevstrašeno, tako jasno in gladko malo kedaj govore, tako mladi govorniki. Poznalo se je, da dobro razume in čuti kar govori, in da mu ni samo priučena fraza obljuba, katero je storil v imenu svojih sošolcev, obetajoč, da vsi kedar dorasto, postanejo dobri in vredni sinovi slovenskega naroda. — Potem pa so se mladi izletniki, kar jih je bilo z druge strani, zopet napotili domu, ter so veselo povajoč odhajali za svojo šolsko zastavo proti Celji. — Vsak kdor se je slavnosti udeležil, je hvaležen vsem onim, kateri so jo priredili, najbolj pa rodoljubnim celjskim gospem, — od katerih se je posebno odlikovala g. dr. J. Vrečka — ktere so tako radodarno in požrtvovalno pripravile otrokom toliko dobrega, in ktere so jim same stregle tako ljubeznjivo, kakor bi bili res vsi njih lastni otroci. Okoličanski šoli pa želimo, da naj na njej nikoli ne izgine ljubezen in zaupanje, kakoršno sedaj vlada mej učitelji in učenci, potem bode gotovo vedno uspevala, ter se gotovo tudi čim preje razširi v štirirazrednico, tako, da bode potem lahko še uspešneje delovala za napredek in omiko slovenske celjske okolice.

(Meščanska šola v Celji) je imela v 1. razredu 55, v 2. r. 21 in v 3. r. 20 učencev, torej 96 skupaj. Nemcev je bilo 38, Slovencev 54. Učitelj je bilo z ravnateljem vred 7. Slovenščina je bila za Slovence obvezni, za Nemce neobvezni predmet. Kdaj bode postala slovenščina učni jezik in nemščina samo učni predmet? To bi bilo po številu učencev pravilno in potrebno ter zahtevam primerno. Potem bi se tudi gotovo več učencev dobilo za ta zavod, ker bi ustrezal praktičnim potrebam prebivalstva. — Poročila drž. gimnazije pa nismo prejeli, ker se vodstvu ne vidi potrebno, da bi tudi Slovenci zvedeli o uspehih njih otrok. — Ljudske šole pa sploh ne izdajajo poročil, kar ni pravilno.

(Izvanredni posebni vlak v Postojno) vozil bode po tako znižani ceni, kakor dosedaj še nikoli v nedeljo 5. avgusta 1894 povodom „Sokolske slavnosti“. Vstop v krasno električno razsvetljeno, čarovno svetovno znano „Postojnsko jamo“, v kateri plesni dvorani bode svirala godba, je za vsacega udeležnika posebnega vlaka prost. Vspored drugih slavnosti izdava odbor „Postojnskega Sokola“ posebej.

Postaja	Vlak odhaja ob	Cena tje in nazaj		
		I. razred	II. razred	III. razred
Celje	4.45 zju.	9.20	7.10	5.00
Laški trg	5.00 "	8.80	6.80	4.80
Rimske toplice	5.10 "	8.20	6.40	4.50
Zidanmost	5.25 "	7.80	6.10	4.30
Hrastnik	5.36 "	7.80	6.10	4.30
Trbovlje	5.44 "	7.20	5.60	4.00
Zagorje	5.54 "	7.20	5.60	4.00
Sava	6.07 "	6.80	5.30	3.80
Litija	6.19 "	6.40	5.00	3.60
Kresnice	6.30 "	5.80	4.60	3.30
Zalog	6.52 "	5.20	4.10	3.00
Ljubljana	7.13 "	4.90	3.90	2.90
Borovnica	7.47 "	3.80	3.10	2.30
Logatec	8.26 "	2.60	2.20	1.70
Planina	8.43 "	2.20	1.70	1.40
Rakek	8.55 "	2.20	1.70	1.40
Postojna prih.	9.15 "			

Voznja nazaj z vsakim vlakom (brzovlak ne) do 18. avgusta t. l. z dvakratnim prenehanjem proti naznanilu. Prvi pripravi vlak za nazaj je iz Postojne taisti dan ob 9.30 zvečer, prihod v Ljubljano ob 11.15, na Zidanmost ob 2.09, v Celje ob 3.05 ponoči, ter postaja na vseh vmes ležečih postajah. Goraj navedene cene so za vsako nad 4 leta staro osebo. Od več prtljage nego se lahko saboj v voz vzame, plača se posebej. Vozni listki dobivajo se v Celji pri Drag. Hribarju, v Zagrebu pri odboru „Sokola“, v Ljubljani pri g. J. Paulinu, Šešarku in And. Druškoviču do dva dni pred odhodom posebnega vlaka in pozneje le, če bodo prostori dopuščali. V prav mnogobrojno

udeležbo, zares ugodne prilike, uljudno vabi Dragotin Hribar v Celji.

(Za družbo sv. Cirila in Metoda) izročila nam je gospa Minka Jošt 9 kron, nabrane v veseli družbi, zbrani dne 15. t. m. „pri Grenadirju“, želeč, da izročimo to svoto nedavno osnovane „Celjske ženske podružnici“, koja je prav zdatne podpore potrebna. Darovali so: Gospodična Valerija Ogrizek 1 krono, gospod J. P. Škraba 2 kroni, gospodje Pero Kostič, Angel Venturini, J. Jagodič, Ant. P. Kolenc, Matic Benčan in Franjo Jošt vsak po 1 krono. — Treba bi bilo, da bi se sl. ženska podružnica jela malo gibati, kajti kar je osnovano, če nima življenja, počasi zaspi. Prilike se ne manjka, da stopi v svet s kako veselico ali kaj jednacega. Slavni odbor naj bi blagovolil upoštevati ta migljaj.

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe pri č. duhovščini.) Župnijo v Zagorji pri Kozjem je dobil č. g. Andrej Fischer, kaplan na Bizeljskem.

(Iz Teharjev) prejeli smo pojasnilo, da gospod občinski predstojnik le vsled tega ni bil pri sprejemu mil. knezoškofa, ker se je Njega prevzvišenost pripeljal za celo uro poprej, kakor je bilo naznanjeno in se tako niso zbrali odborniki, itd. Toliko v pojasnilo, s prošnjo, da se nam poroča vedno resnica, neoziraje se na osebnosti.

(Cesta Luče-Solčava) bode skoraj dodelana. Ne davno je prišel delo gledat deželni glavar grof Attems, katerega je spremljal prvi deželni inženir.

(Nemška vest) je le kosmata vest nemškutarjev. Sevniški nemški dohtar se jezi v graški klepetulji, da je „Domovina“ (po zanesljivih poročilih iz Sevnice) pisala o nemško-neolikani odgoji njegovih otrok, in da ima toliko pravi radi preprirov v Sevnici. Nazadnje pa v eni sapi toži o „Slovenisirung“ in „Slavisirung“, pa sam priznava, da je v Sevnici že vse „slovenisirano“, kajti gospod dohtar sam živi od Slovencev in daje Slovcem zaslužek. Čemu torej kličete na pomoč neko nemško vest (kaj je tu menil, sevniško-nemški učenjak, težko je uganiti. Ali je klical vest nemških liberalcev ali nemških nacionalcev na pomoč, tega menda še sam ne ve), ki vam pomagati ne more. Sprijaznite se s Slovenci, med katerimi živite! Vsaj ste sami slovenskega rodu, kar že Vaše lepo slovensko ime spričuje, če ga tudi strašno spačeno pišete!

(Tamburaški koncert v Brežicah) v nedeljo, 22. t. m. je privabil toliko domoljubnih gostov na vrt gostilne Klembasove, kjer je čitalnica, da skoro ni bilo prostora dobiti. Lep dan, ljubeznivost brežkih Slovencev, ki so v težkem položaji, privabilo je obilo gostov ne samo iz brežke okolice, ampak tudi iz oddaljenejših krajev: Rajhenburga, Blance, Sevnice, Kostanjevice, Krškega, Celja itd., tako da je bil ta dan vesel za Brežice in došle goste. Tamburaši so izborno svirali in pevcji brežki in kostanjeviške čitalnice so dodali nekaj krepkih zborov, če tudi niso bili na programu. — Z nova se je tu v „kotu“ zelene Štajerske pokazalo, da „kri ni voda“, in da brežki Slovenci nikdar ne bodo v „kot potisnjeni“, dokler bodo — edini. —

(Brežice.) Dne 18. t. m. zadela je kap pri kopanju v Krki enega semkaj prišedših vojakov. Truplo pokojnega pokopali so na cirkliškem pokopališču, ker se je omenjeni na kranjski strani utopil.

(Breška prostovoljna požarna bramba) z nemško komando, je pred kratkim zaspala. Breška občina si bode morala sedaj naročiti plačano brambo, če bode hotela gasilce imeti.

(V Sromljah) pri Brežicah se bode 29. t. m. slovesno blagoslovila prenovljena župnijska cerkev.

(V Pohancih pri Brežicah) je povozil F. hlapec iz Brežic 4 letnega otroka tako nevarno, da je vsled tega umrl.

(Štajerski deželni odbor) pripravlja postavo za obdačenje kolesarjev, katera se bo deželnemu zboru v prihodnjem zasedanji predložila.

(Razširjenje šol.) Štajerski deželni šolski svet pripoznal je potrebo razširjenja sledečih šol: Ljudske šole v Mozirji; pri sv. Tomaži v ormo-

škem okraji; pri sv. Križi v ljutomerski okolici in pri sv. Ruprehtu v okraji sv. Lenarta.

(Čudne šolske razmere.) V Olimljah pri Kozjem so barbarske šolske razmere. Ondotna šola je bila dolgo časa zatvorjena, ker ni imela učitelja, in ker šolske gospodske niso dovolile, v slabem šolskem poslopij podučevati. Ker pa domača šolska gosposka, t. j. krajni šolski svet vendar ni mogla otrok brez poduka pustiti, dobila je pomožnega učitelja. Ali vse to ni bilo po volji okrajnemu šolskemu svetu. Njega predsednik je prišel iz Brežic in šolo takoj zatvoril ter uradno zapečatil.

(Ruše.) Naše bralno društvo priredi s prijaznim sodelovanjem slavnih mariborskih tamburašev v nedeljo, dne 29. julija koncert na vrtu g. G. Muleja s sledečim vspevom: 1. B. Ipavica: „Kdo je mar?“, koračnica — tamb. zbor; 2. G. Ipavica: „Pozdrav“, mešan zbor; 3. M. Nerat: „V domačem krogu“, „Venec slov. nar. pesnij“ — tamb. zbor; 4. A. Foester: „Naše gore“, mešan zbor; 5. a) K. Mašek-M. Nerat: „Pri zibelci“; b) Klaič-Farkaš: „Sovrčanje“, tamb. zbor; 6. V. Vaupotič: „Tolažba“, moški četverspev; 7. pl. Zajc: Potpouri iz opere: „Nikola Šubic Zrinjski“, tam. zbor; 8. H. Sattner: „Na planine“, mešan zbor z bariton samospovom. Začetek ob 5. uri popoldne. Vstopnina 20 kr. Odbor.

(Žalostne slov. razmere ob Dravi.) Kakor mnogim drugim šolam na meji, podelil je „šulferajn“ po posredovanju fužinarja Herberja šoli na Muti 4000 gld. podpore, za kar mu je prodala materni jezik tamošnjih otrok v trgu in okolici. Kako se je šola obnesla, poročalo se je že lani, da so učenci, obupani nad nemškim pokom, katerega niso razumeli, jeli se skrivati, kakor zverina po hosti in goščavi, da jednega celo 8 dni niso mogli najti. Odkar je njih narodnost prodana „šulferajnu“, ne čujejo več v šoli domače slovenske besede; doma se spet stariši hudujejo, da se otroci ničesar ne naučijo, in to je pripravilo trpinčeno mladež do tega, da je jela po gozdih iskati zavetja, kjer je upala najti usmiljenja.

(Mariborska gimnazija) je imela v minulem šolskem letu 250 slovenskih in 118 nemških dijakov. Posebno dobro so bile slovenske vspelednice obiskane. Na njih se sicer le malo predmetov v slovenščini uči, namreč veronauk, latinščina, računstvo in slovenščina sama. In vendar se Slovincem gledé celjske gimnazije še to ne privošči!

(„Šulferajnske“ šole na Štajerskem.) Da so „šulferajnske“ šole res prave ponemčevalnice, razvidno je iz sledečega pregleda nekaterih takih šol na Štajerskem. Tako se nahaja v

Ljutomeru	6 nemških,	69 slovenskih otrok
Sevnici	10 „	50 „
Pikrah	5 „	90 „
Štoreh	20 „	95 „
Razvanji	7 „	133 „
Konjicah	15 „	113 „
Rogatci	16 „	161 „
Št. Ilju v Sl. gor.	54 „	35 „

(Priatelj našega lista) piše: Mnogokrat poročate, kako slabo se godi našincem v Ameriki in kake sitnosti so sedaj pri preseljevanju in da se ti reveži dostikrat ne morejo niti več povrniti v domovino. Zato pa bi bilo dobro, da opomnite Slovence na Bosno in Slavonijo. Tukaj se dobi zemlja ceno in lahko in nikomur še ni bilo žal, če se je naselil. Podnebje je zdravo, dobre vode, rodovitna zemlja. Tedaj v Bosno in ne v Ameriko.

Druge slovenske novice.

(Ljubljanski župan), g. P. Grasselli je zopet potrjen od presvetlega cesarja.

(Dijaško podporno društvo „Radogoj“ v Ljubljani). Vabilo na I. občni zbor, ki bo dne 28. julija 1894. zvečer ob šestih v prostorih ljubljanske čitalnice. Dnevni red: 1.) Nagovor predsednika. 2.) Poročilo tajnika. 3.) Poročilo blagajnika. 4.) Poročilo računskih preglednikov. 5.) Volitev predsednika, njegovega namestnika in trinajstero odbornikov. 6.) Volitev računskih preglednikov. 7.) Slučajnosti. Odbor prosi one gospode društvenike, ki se ne morejo udeležiti osobno

občnega zbora, da pooblastijo z lastnoročno podpisano legitimacijo sodruštvenika, kateri naj jih zastopa pri občnem zboru, oziroma naj pošljejo blagovoljno podpisano legitimacijo odboru, da jo izroči društveniku.

(Izvestje c. kr. nižje gimnazije (slovenske) v Ljubljani), katero učilnico vodi ravnatelj Fran Wiesthaler, sestavljeno je edino le v slovenskem jeziku in prinaša dva zanimiva spisa. Profesor Rutar opisuje argivsko ravnico na Grškem, koder je lani potoval; profesor Hubad govori o račji kugi. Ta šola je štela v 4 razredih z 9 oddelki 388 učencev samih Slovincem (le en edin Hrvat vmes). S takimi zavodi se bodo Slovincem „vremena zjasnila“.

(Uršulinske dekliške šole) v Ljubljani so nas razveselile z jako obširnimi, slovensko-nemškimi letnimi poročili, ki dela velikemu zavodu vso čast; kajti prinaša zanimivo zgodovinsko črtico o uršulinskem redu in njegovem delovanju v Avstriji in raztezna poročila o zavodih prečastitih sester, namreč o otroškem vrtecu, o vnani osemrazredni (slovenski) dekliški šoli, o bodoči slovenski (prvi) dekliški meščanski šoli, ki se v jeseni otvori, o slovenski višji gospodinjski šoli in o svojih nemških šolah. Ti zavodi, osobito slovenski, so bili kaj dobro obiskovani, od samih slovenskih deklet; pa vsaj ima še nemška šola, ki je dosta slabše obiskovana, 200 Slovenk in še 50 Nemk ne. Čemu je torej nemška šola? Sicer pa moramo hvalevredno pripoznati, da veje v teh zavodih zdaj novodobni pedagogički duh (vsaj po tiskanem poročilu tako sodimo), ki pa pri ženski vzgoji tako potrebne versko-pobožne nraštvene podlage ni izpodrinil.

(Višja dekliška šola) v Ljubljani se utegne s prvim razredom l. 1895. otvoriti. Izdelan je že statut (pravila) in ugiblje se gledé prostorov, kamor bi se spravila. Šola utegne po svojem načrtu nekaj sličnega imeti, kakor graški ali zagrebški licej in bode po svojem načrtu višja od 8 razredne ljudske ali 3 razredne meščanske šole. Utegne jo voditi kak profesor, učitelji bodo pa za meščanske šole izprašane ženske in moške moči. Taka šola bode v Ljubljani res dobro došla, ko se oglašča vsako leto za vstop na učiteljske okolo 100—130 deklic, od katerih jih je komaj 40—50 sprejetih.

(Ljubljanska realka), ki je še vedno nemška, imela je lani 356 dijakov, polovica Nemcev(?) in polovica Slovincem, nekaj Italijanov in Hrvatov.

(V Kamnik) in sicer v ondotno Kneipp-ovo zdravilišče sta za nekaj tednov šla poslanca gg. M. Vošnjak in V. Pfeifer.

(Kranjske ljudske šole) končajo šolsko leto večinoma s koncem tega meseca; nekatere so pa že zatvorile letos svoje učne hrame; n. pr. razen onih, katere so v krajih s srednjimi šolami, vse učilnice v Belokrajini. Pri tej priliki izdajajo tiskana letna poročila (zlasti večrazrednice), kar pri štajerskih šolah pogrešamo. Z Dolenjskega je nam došlo že nekaj teh šolskih izvestij, prav lepo sestavljenih; le brez uvodnih člankov so.

(Šolski vrtovi na Kranjskem) so tako razdeljeni po posameznih šolskih okrajih: Novomesto jih ima 27, Postojna 26, Kočevje 22, ljubljanska okolica 21, Kamnik 19, Logatec 18, Črnomelj 16, Krško 15, Litija 13, Kranj 12, Radovljica 5, Ljubljana 1.

(Prošnje za brezobrestna posojila) za nasad novih vinogradov iz deželnih in državnih podpor, naj se vlagajo do 15. septembra pri c. kr. okrajnih glavarstvih, kjer imajo za take prošnje pripravljene posebne tiskovine.

(V Škofjiloki) se bode 5. avgusta vpeljala električna razsvetljava mesta.

(Posojilnica v Mokronogu) vkljub nekaterim nasprotnikom, dobro napreduje. Prometa je imela že do 20.000 gld. Domačini so do zdaj le malo uložili, drugi pa zelo podpirajo.

(Šola brez učiteljev in brez denarja) je leskovaška šola pri Krškem, katera šteje 700 otrok in ima 4 učitelje dovoljene. Zakaj pa zdaj nima nobenega? Za 4. tolikrat zaprosenega učitelja ni bil krajni šolski svet sobe priredil, 3. je bil deželni šolski svet na drugo šolo premestil, a ne namestnika postavil, 2. je moral začasno odstopiti, 1. mora doma ostati, ker ima bolezen v rodbini. Zakaj je pa brez denarja? Krajni šolski

svet je od občine terjal za stvarne potrebščine 1000 gld., občina pa čisto nič dovolila ni. Lepe razmere to!

(S češnje je padel) 15letni pastir na Cesti pri Krškem tako nesrečno, da si je roke in noge zlomil.

(Valvazorjeva smrtna hiša v Krškem). Ta hiša spada k najstarejšim poslopijem v Krškem. Ker je bila lansko leto 19. septembra 200 letnica, odkar je Valvazor v tej hiši umrl, je vredno, da o njej nekaj spregovorimo. Kakor kaže v kamen usekan napis nad hišnimi vrati, sezidal je to hišo Luka Hunec l. 1609.; bil je mož mestni svetovalec in trgovec, ki je imel svojo prodajalnico menda pod pomoljem (Erker) omenjene hiše, ki še sedaj stoji. Valvazor je bil to hišo kupil od nekega Jakoba Vodnika mes. februarja 1693. O tem Vodniku pišeta sicer dva znamenita nemška kranjska zgodovinarja, da je bil prednik prvega slov. pesnika Vodnika, kar je pa malo verjetno. Komu je prišla Valvazorjeva hiša po njegovi smrti v last in kdo jo je imel v 18. stoletju, tega kar nič ne vemo. V 19. stoletju je pa že desetkrat svojega lastnika menjala; med drugimi so jo imeli neki pl. Hohenwart Kalmann, ki je bil lastnik tudi nemškovaške graščine, (oče sedanjega vinorejskega ravnatelja v Mariboru). Pred 20 leti jo je imel notar Irkiš (rodod. Idrijčan in nekaj časa slov. deželni poslanec) in Martin Hočvar, kateri je v svoji oporoki l. 1886. zapustil hišo občini za ubožnico in hiralnico. — Na to hišo se je uzidala spominska plošča z napisom: „V tej hiši je umrl Janez Bajkart Valvazor 19. sept. 1693“. Ta spominska plošča se bode letos 29. julija slovesno odkrila.

(V Krškem) se bode nameravana Hočvar-Valvazorjeva slavnost vršila (menda za zdaj) le kot šolska svečanost konec šolskega leta. Prvotno se je res nameravalo vse združiti ob tem času. Potem se dotični odbor gledé dneva ni mogel zjediniti, zlasti ker nekaterim merodajnim odbornikom prvotno odločen čas ni ugajal radi tega, ker so se bali da se bode preveliko ljudi sešlo konec julija v Krškem, kjer je že veliko vojaščine zavoljo strelnih vaj tu nastavljene. — Ilustrovanja knjiga (ki se je za to slavnost priredila), „Krško in Krčani“ (spisal Iv. Lapajne) je že izišla in se dobiva po 1 gld. Izišle so tudi podoobe te knjige v posebnem zvezku z napisom: „Spomin na Krško“ (cena 30 kr.)

(Utonil) je v Krki pri Krški vasi vojak, ki je bil komaj došel iz Ljubljane k strelnim vajam.

(Bralno društvo v Kostanjevici) je imelo v nedeljo, 15. t. m. prav lepo, dobro obiskano besedo s tombolo. Pele so se same slovenske pesmi pod vodstvom neumornega učitelja, gosp. L. Potrebina.

(Nemčurska surovost, neotesanost in nesramnost.) V Kostanjevici nastavljen je pri gozdarskem uradu nek uradnik, ki se piše za Pirkerja. Nedavno se je ta mož v svoji neumljivosti tako daleč spozabil, da je nekega privatnega uradnika, kateri ga je sicer vedno spoštljivo pozdravil, prijel, da ga premalo spoštljivo pozdravlja. Ko ga je ta zavrnil, da ga je sicer vedno spodobno pozdravil, da mora pa tisti, ki je pozdravljen, tudi primerno odzdraviti, odgovoril mu je ta uradnik, ki je pa sicer samo gozdarski asistent z besedami! „piši“. To je prava nemčurska omika! Ali morebiti ta človek misli, da bodo ljudje pred njim, kar na trebuh popadali, kakor je v Kinezih navada?

(Iz novomeške okolice) se poroča, da se letošnje cepljenje ameriških trt na zeleno ni tako obneslo, kakor v prejšnjih letih. Cepiči so se sicer prijeli, toda čez kacij osem dni je začelo na mestu, kjer sta se bila trta in cepič že zarastla, gnjiti, in proč je bilo s cepičem. — Iz drugih krajev se pa nam poroča, da vse cepljene trte, v les in na zeleno cepljene, lepo vspevajo. — Morebiti pa dotični, ki je dal to tožbo med svet, ni pri ameriški podlagi divjih pognank pravočasno odščipnil, in da je sok šel v nje, mesto v cepič.

(Kočevskega okraja učitelstvo) je izvolilo v c. kr. okrajni šolski svet gg. Št. Tomšiča, nadučitelja v Ribnici (Slovenec) in Jos. Windischa (Kočvar). Učitelji obeh narodnosti so torej precej taktno postopali pri tej volitvi.

(Iz Postojne) smo naprošeni za nasledno objavo: Združena odbora narodne čitalnice in „Sokola“ v Postojni, imata skrbeti z ozirom na bližajoči se slavnostni dan 5. avgusta t. l. za razreditev društev po gostilnah in na slavnostnem prostoru, da se s tem ogne običajnim pritožbam, in osobito za preskrbitev in določitev znižane vstopnine v sijajno razsvitljene postojinske jame, tistim društvom, ki se slavnosti udeležiti nameravajo. — Ker so se dosedaj pač prijavila skoraj vsa sokolska društva (posebej omenjamo še hrvatskega Sokola iz Zagreba), druga narodna društva, katerih nikjer ne pogrešamo, kjer se gre za probujo naroda, pa prihod prijaviti odlašajo bolj na zadnje dni, prosimo vsa slavna narodna društva, da blagovolijo svojo udeležbo — ali korporativno ali po deputacijah s približnim številom udeležencev, naznaniti čitalniškemu ali sokolskemu odboru v Postojni, vsaj do 25. julija t. l. — Skupna odbora bodeta brez zamude po sprejetih naznanilih slavnim društvom pisмено objavila njih razreditev in znižane vstopnine za jamo. Omenjamo še, da je poseben vlak iz Celja z jako znižanimi cenami že zagotovljen in da se tudi v Trstu dela na prireditve posebnega vlaka.

Odbor čitalnice in „Sokola“ v Postojni.

(V Trnovem pri Ilir. Bistrici) nameravajo rodoljubi ustanoviti posojilnico.

(Koroški „Mir“) piše v svojem zadnjem članku o potrebi slov. gospodarskega društva in navaja prav tehtne razloge, ki so v marsičem podobni našemu razlaganju.

(Nemška resnica o koroških Slovencih). Malokdaj se v nemških časnikih o Slovencih resnica piše, zlasti če pišejo v nje naši nemškutarji ali nemški politiki. Te dni je pa nemška pisateljica, ki je na počitnicah ob vrbskem jezeru, pisala v časniku „Vom Fels zum Meere“ (izhaja v Stuttgartu): „Ljudstvo ob vrbskem jezeru je slovensko in ne ume nemščine, le otroci nekoliko, ker se v šoli učé. Ljudje so prav prijazni in postrežljivi“. — To je pošteno!

Druge avstrijske novice.

(Potovanje cesarjevo v južne Tirole) utegne menda vendar imeti dobre nasledke za tirolske Italijane. Kakor listi poročajo, ne bode se jim sicer dovolil, kakor žele, poseben deželni zbor; vendar utegnejo dobiti poseben oddelek deželnega odbora in menda celo svoj deželni šolski svet. Že zdaj imajo v Tridentu poseben namestniški oddelek. Koliko bodo torej na boljšem od štajerskih Slovencev! Mi nimamo vsega tega še nič. Naših zastopnikov nimamo niti enega v deželnem odboru, niti v c. kr. deželnem šolskem svetu v Gradcu.

(Nadvojvoda Franc Ferdinand d' Este) bode menda na Rusko potoval. Temu potovanju pripisujejo veliko važnosti.

(Tiskovni zakon), kakoršnega je bil državni zbor sklenil, je od cesarja potrjen. Vsled tega ne bode treba časnikom varščine (kavcije) polagati. Tudi je še nekaj drugih manjših olajšav prinesel ta zakon.

(Hrvatski ban) hoče baje odstopiti. Kdo se bode za njim jokal?

(Na Ogerskem) se začno katoličani živahneje gibati. Grof Zichy je dejal nekemu novinarju, da konservativna stranka začne z vso silo delovati na spremembo vladnega sistema. — Vlada je začela pa zopet strahovito postopati proti Rumunom. Na Ogerskem bode treba, da se zedinijo nemadjarški narodi in katoličani zoper madjarske lažiliberale.

(Ogerski škofje) združili se bodo glasom njihovega lista „Magyar Allam“ ter podali cesarju prošnjo, da naj ne potrdi novosklenjenih cerkvenopolitičnih postav.

Ogled po širnem svetu.

(Bolgarija) se namerava zopet Rusiji približevati.

(V Italiji) lovijo in zapirajo anarhiste.

(Italijanska in francoska državna zbornica) se posvetujeta o postavah zoper anarhiste.

(V Rusiji) je v nekaterih krajih kolera; tudi v Galiciji v okrajih na ruski meji. En slučaj se je baje celó na Dunaji pripetil pri popotniku, ki je došel iz Rusije.

(V Carigradu) in v okolici je bil strašanski potres, ki je napravil neizmerno škode in mnogo ljudi usmrtil ter ranil.

(Iz severne Amerike) javlja se o splošnih izgredih delavcev, ki so brez dela. V Čikegi in okolici razdejano je mnogo železničnih prog, delavci skušajo sploh ustaviti promet. Pri tem pride češče do resnih bojov, ki zahtevajo mnogo žrtev. Guverner pošilja sicer dan na dan vojakov, da bi zaprečili izgrede; tudi namerava proglasiti obredno stanje v mestu Čikegi, vendar do sedaj še niso na boljšem —

Dopisi.

Iz Št. Jurja na juž. žel. V nedeljo dne 15. t. m. vršilo se je pri nas letno zborovanje podružnice sv. Cirila in Metoda. Radostno se spominjamo še zdaj veselih ur tistega dneva. Navzlic predpoldanskemu silnemu deževju, zbrala se je okoli 5. ure popoldne mnogobrojna družba domačinov pri „cestnem Jožetu“, katero so kot gostje počastili odlični duhovniki in rodoljubi iz Celja, Teharjev, Ponikve in Kalobja, koji se niso plašili neugodnih vremenskih okolnosti, da se svojo navzočnostjo podprejo in oživijo naše delovanje za narodno stvar.

Z napitnico presvitlemu cesarju otvoril je predsednik g. Pisanec zborovanje, opominjajoč nas, naj naša gorečnost za korist mile domovine ostane vsikdar tolika, kot je bila iz početka našega združenja, na kar so se v najlepšem redu izvršile vse točke dnevnega reda. Po volitvi predsednika, kateremu je bil z živahnim odobravanjem izbran dosedajni, častivredni naš občan Fran Pisanec, sestavljen se je novi odbor in potem pričelo oglaševanje na novo pristopivših udov in pobiranje doneskov, iz kojih se je naglo nabrala svota 54 gl. — Z neprisiljeno dobrovoljo je daroval vsakdo svoj delež in opravičeno je naglašal tajnik g. Edm. Kavčič, v svojem poročilu, da Šentjurčani danes nikakor ne zaostajajo za glasom, katerega uživajo že dolgo, kot eden najbolj zavednih narodnih krajev v Spodnjem Štajerju.

Navzoči gospod Dragotin Hribar je bil potem naprošen, da iz svojega vedno darežljivega in svežega vira zgovornosti, našo duševno pozornost oživi, temu klicu odzval se je v dolgem, prav zanimivem govoru. „O dotiki vere in narodnosti z današnjim socijalnim prašanjem“. V živih podobah podal je podobo pogubljenih brezverskih in anarhističnih pojavov in dokazal, da edina obranitev pred temi prikazni je gojenje pravega verskega, domovinskega in narodnega duha, za koje imamo najboljšo pripomoč v družbi sv. Cirila in Metoda.

Ta burno odobravan govor je sklenil oficijelni del zborovanja in sledila je med sviranjem vrle šmarske godbe in nalivanjem izborne ljutomerske kapljice živa zabava, katera nas je še v pozni uri vzdržala na vrhuncu občega veselja in navdušenja.

Pri tej priložnosti izrazimo željo, seznaniti kmalu prav mnoga poročila, o delovanju drugih podružnic sv. Cirila in Metoda iz širne naše domovine in zakličemo naši narodni stvari iz duše: „Na zdar!“

Iz Hude luknje. Če potuješ, cenjeni čitatelj, iz Velenja po cesti na sever proti Slovengradcu, prispeš po poldrugournem potovanju do ozke, skalnate soteske. Presenečen se bodeš oprl na svojo popotno palico in začudeno zrl te skalnate velikane, ki kipé nad tvojo glavo proti sinjemu nebu. Občudovaje ta naravini čudež, vskliknil bodeš nehoté: štajerski „Kras!“ In v resnici, to tvoje mnenje ne bo napačno. Ozreš se nekoliko na stran, zagledal bodeš na levi velikansko temno votlino, iz ktere prišumi potoček pridružeč se tukaj večji sestrici Paki. Gotovo, popotnik moj, bi te zanimalo, si to votlino natančneje pogledati! Težavna je sicer pot, a tvoj trud ti bo obilno povrnjen. Prebredi torej potok Pako in opiraj se varno na palico, da se ti ne izpodrsne na polskem kamenju. Ko si prispel pred votlino,

zdelo se ti bode, da stojiš pred vrati velikankega, veličastnega dôma. A luč dneva ne sega daleč v notranje prostore in nekoliko plah boš stopal naprej. Na strani najdeš gotovo nekaj trsk, in to te bode zopet vtolažilo in ohrabilo. Jama ima precej ravno lego, zato ne najdeš drugih ovir, nego potoček, ki tukaj prav mirno žubori. Toda ta ovira se premaga. Sezúj prašne čevlje, obesi jih čez ramo in bređi bos; po Kneipp-ovih nazorih se s tem zdravju mnogo koristi. Če dalje riješ v notranje, tem bolj slišiš pred seboj daljno šumenje. Radoveden bodeš pospešil korake. Toda sedaj boš našel več ovir in zaprek, kakor le potoček sam. Velike skale in polzko kamenje ti bo oviralo hojo, da bodeš komaj s silo prišel naprej. A kmalo si pri cilju. Divje, močno šumenje ti pravi, da je blizu kak slap. In res! Ne dolgo in tu stojiš pred belim marmornatim stebrom — pred slapom. Presenečen bodeš obstal pred tem krasnim čarom narave. — Ko si se nadvil temu divje-romantičnemu prizoru, zapuščal bodeš jamo z veselo zavestjo, da je slovensko-štajerska dežela slična sestri Kranjski, četudi v manjšem okviru.

Dne 29. julija t. l. pa bode ta jama prizorišče veselega in živahnega gibanja. Bralno društvo Dolič praznuje v nji sedemdesetletnico začetka grajenja ceste skoz Hudo luknjo in ob enem štiridesetletnico poroke Njih Veličanstva cesarja. Leta 1824. začela se je pod vodstvom nadvojvode Ivana sekati cesta v skalovje in celih pet let je trpelo, da je bila dokončana in se zamogla izročiti javnemu prometu. Hvaležno ljudstvo je zato nadvojvodi postavilo dostojen spomenik, ki je znan pod imenom: „Princ Johann“. Poprej je bila glava nadvojvode v spomeniku srebrna; ker so jo pa zli ljudje izdolbli in odnesli, vložila se je pozneje bronasta. Ta spomenik stoji v duplini, nasproti zgorej opisane takozvane Ponikva-jame, tik ob cesti.

Od ceste bode vodila močna lesena brv v Ponikva-jamo. Čez vodo v jami bode lesen pôd in do slapa ograjena steza. Notranji prostori bodo lepo razsvetljeni in okinčani. Za dobro postrežbo z jedjo in pijačo je skrbnjeno. Gg. pevci šaleške doline so obljubili prijazno sodelovanje. Govorniki bodo z jednatimi govori olepšali ta narodni praznik. Mej prestanki bo sviral godba.

Doliško bralno društvo prešinja vesela nada, da ga bode prav mnogobrojna množica blagovolila počastiti s svojim posetom in prepričano je, da bode vsak gost zapuščal Hudo luknjo s sladko zavestjo, da je tudi mej gorjanci prijetno.

Na svidenje torej dne 29. julija v Hudi luknji!

Književnost.

(Nazorni pouk v ljudski šoli) I. del. Spisal Francišek Gabršek. Izdalo in založilo „Pedagogičsko društvo“ v Krškem. V Ljubljani. Natisnila „Narodna tiskarna“, 1894, 275 strani v osmerki. Cena 1 gl. 50 kr. — Da bodo tudi neučitelji razumeli vrednost te knjige, naj nekaj povemo, kar sicer ni naravnost v zvezi z oceno te prelepe knjige. Slovenski duhovnik nam je pripovedoval: Ko sem prišel kot mlad duhovnik v prvič v šolo in mi je bilo treba prvence krščanski nauk učiti, nisem vedel, kako bi začel. Čeravno sem bil toliko učenih bogoslovnih knjig premlél, ni mi družega kazalo, kakor da sem pred šolo vzel „mali katekizem“ v roko, in začel sem premišljevat, kako bodem večne resnice in božje nauke te drobne knjižice prav po domače, in vendar v spodobni obliki otrokom razložil. — Enako pride tudi mlad učitelj v zadrego, ko stopi v prvič med prvence, med one nedolžne otročiče, kateri pač še nič ne znajo, čisto nič. Da se torej v prvem razredu, v prvem šolskem letu pravilno postopa z otroci, ko jih je učiti brati, pisati, računati; treba je, da se tega učitelj sam prej nauči. Na učiteljišči se tega res nauči, a ondi skoro povsod vse le preveč po nemško, zlasti v Celovcu, v Ljubljani, v Mariboru. Na teh šolah imajo namreč za take metodike večinoma le nemške knjige, ki se n. pr. imenujejo „das erste Schuljahr“, „der erste Unterricht“, „die Unterklasse“ itd. Slovenskih knjig te vrste se ondi ne rabi, čeravno je J. Lapajne pod imenom „Prvi pouk“ tako knjigo spisal. Še važnejše od čitanja

in pisanja je to, da se mladina v šoli uči gledati, misliti, razsojevati, govoriti. V to služi tako zvani nazorni nauk, ki je silno važen predmet ljudskih šol, predmet ki se na višjih stopinjah imenuje že zemljepis, prirodopis, fizika itd. Kako se naj ta predmet uči, zato imajo Nemci vse polno knjig, tudi Čehi, Hrvati; Slovenci je pa še nismo imeli. Dolgo smo čakali na njo. Toda izpolnil se je pregovor: „Gut Ding braucht Zeit“. Vrlo „Pedagogičsko društvo“ v Krškem, ki pod spretnim in neumornim vodstvom g. nadzornika Fr. Gabrška že veliko let izdaja knjige za učitelje in kandidate, izdalo je po 2 letnem prestanku zdaj poleg zadnjič omenjene g. Bezlajeve knjižice to izborno delo, delo, vse-skozi strokovnjaško, natančno izpeljano v koraktni in lepi slovenščini, delo tako popolno, da niti Nemci takega nimajo. Če tudi ni bilo treba pisatelju povsodi izvirnim biti, vendar se mora pripoznati, da ga je delo neizmerno veliko truda stalo, da pa se mu je ta trud tudi izplačal, kajti pred nami leži krasna, praktična, slovenskim učiteljem čez vse dobro došla knjiga, knjiga, o kateri bi mi še obširnejše govorili, ako bi se njena vsebina vjemala za oceno v „Domovini“, ki ni šolski strokovnjaški list.

(Spomenica o petindvajsetletnici akad. društva „Slovenija“ na Dunaji). Sestavil jur. Janko Vencajz. V Ljubljani, 1894. Izdalo in založilo akad. društvo „Slovenija“ na Dunaji. Natisnila „Narodna Tiskarna“. Str. 162. — Cena 1 gld. 2 kr. „Slovenija“ ni mogla svoje petindvajsetletnice praznovati bolje, kakor je to storila, izdavi pričujočo „Spomenico“, ki je prava zgodovina gibanja slovenskega dijaštva na Dunaji, od najstarejših časov pa sem do naših dnij. Za danes naj navedemo vsebino te lepe knjige. V prvem oddelku se pojasnjuje zgodovina dunajske univerze od l. 1365. do l. 1830. s posebnim oziranjem na Slovence, v drugem pa je popisano gibanje slovenskih vseučiliščnikov dunajskih v dobi od l. 1830. do l. 1869. Tema poglavjema, ki zanimata vsakega naobraženca, sledi „Zgodopis akad. društva Slovenija na Dunaji 1869—1894.“ V tem najboljšeješem oddelku v celi knjigi je popisano od semestra do semestra vse, kar se je zgodilo v Sloveniji. Tu se zrcalijo ideje, ktere so v raznih časih navdajale slovensko dijaštvo, tu spoznamo prvič marsikoga naših mož, ki zavzemajo sedaj odlična mesta mej nami. Z veseljem priznamo, da je knjiga spretno in pregledno sestavljena in da je vredna toplega priporočila.

(Krščanski nauk) za prvence. (Prvo in drugo šolsko leto.) Sestavil Simon Zupan, katehet. Šesti natis. Z dovoljenjem visokočastitega knezoškofijstva. Velja vezan 10 kr. Dobiti je v „Katoliški bukvarni“ v Ljubljani.

Vabilo k podzemeljski veselici

v Hudi luknji pri Slovegradci

katero priredi

„Doliško bralno društvo“

s petjem in godbo

dne 29. julija t. l. ob 4. uri popoldne.

Vstopnina za gospodo 50 kr., za kmete in dijake 20 kr.

Prav mnogobrojne udeležbe prosi

(116) 1

ODBOR.

Javna zahvala.

Gospod J. Heller, posestnik občno znane dunajske tvrde za vse kmetijske stroje, blagovolil je sadje- in vinorejskemu društvu za šoštanjski okraj podariti jedno tršno škropilnico.

Podpisano vodstvo omenjenega društva si šteje v najprijetnejšo dolžnost častitemu daritelju ne samo najtoplejšo zahvalo izreči, temu tudi rado pripozna, da vse škropilnice, koje je društvo tekom letošnjega leta od njega naročilo v vsakem obziru prav dobro delujejo in priporoča njegovo tvrdko vsem posestnikom.

Vodstvo sadje- in vinorejskega društva za šoštanjski okraj v št. lji, dne 12. julija 1894. (114) 1

Trobej, tajnik.

Ivan Kranjc, načelnik.

Prodajalnica

v St. Janžu na Vinski gori

pripravna za trgovino ali obrt — posebno krojače — je s stelažami ceno za prodati. Pri prodajalnici je vrt, stanovanje in vse za gospodarstvo potrebno.

Ponudbe sprejema Ivan Žagar na Vinski gori pri Velenji. (115) 1

Nizko kolo skoro čisto novo je na prodaj za 140 gld. Delo fabrike Nekasulm. Več se izve pri J. Warmuthu, brivcu v Celji. (117) 3-1

Nizko kolo

se ceno prodaja. (112) 1-2

Kje, pove upravništvo „Domovine“

Urarska obrt

v lepem mestu na Hrvatskem, prodaja se pod ugodnimi pogoji. Obrt nese sama s popravljanjem najmanj 100 gld. na mesec. Prevzamejo se lahko tudi ure in zaloga, če je kupec pri volji. Obrt prodaja se radi družinskih razmer, ker mora sedanji podjetnik prevzeti po smrti starišev druga posestva. — Ponudbe na upravništvo „Domovine“ pod šifro B. H. 101. (113) 3-1

Jakob Heller

posredovalna trgovina za hmelj

v Žatecu (Saaz) na Češkem

v lastni hiši št. 233—234. — (Vstanovljena 1860.)

Ob bližajoči se hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Žatecu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše potrežbe. 1

Gospodom hmeljarjem!

Priporočamo se Vam najuljudneje za posredovalno prodajo hmelja in Vam zagotavljam, da bomo vse najsolidneje in najhitreje izvrševali.

Na blagovoljna vprašanja bomo radi odgovarjali

Hugo Eckert & Co.

v Žatecu (Saaz) na Češkem

3-1

posredovalna trgovina za hmelj.

Avgust Šviga

mizarski mojster v Celji

(94) 3-3 Kolodvorska ulica št. 7.

Naznamim slavnemu občinstvu in preč. duhovščini, da sem l. majnika t. l. odkupil

mizarsko delalnico

od gospoda Antona Bračiča. Priporočam se za vsakovrstna mizarska dela za hiše, okna, vrata, steklene stene itd. vrtno opravilo, opravilo za sobe, bodi si poličene ali barvane.

Izdelujem tudi rakve, kakor tudi vsakovrstna cerkvena dela.

Vse se nareja dobro in trpežno po najnižjih cenah.

Lepo posestvo v prijetnem kraju Savinjske doline, od glavne ceste 5 minut oddaljeno, obsegajoče 13 oralov njiv, travnikov in gozda, prodaja se zaradi odročnosti, pod ugodnimi pogoji. — Jako lep sadovnik. Zidana, z opeko krita hiša zidana, lepo gospodarsko poslopje. Z opeko kriti svinjaki. Posestvo pripravno je za kakega zasebnika. — Natančneje pove Ivan Apat, posestnik v Ponorjeh pri Vranskem. (107) 3-2

Razglas.

Kraški teran

ima na prodaj

Anton Polley v Sežani na Primorskem.

Prve vrste po 20 gld. hektoliter.

Druge „ „ 13 „ „

Tretje „ „ 10 „ „ (95) 8-7

Zobozdravnik A. PAICHEL

ordinira

v Celji v hotelu „pri volu“ (Koscher)

meseca julija vsaki dan (109) 3-3

* od 9. ure popoldne pa do 4. ure popoldne. *

Zaloga specerijskega blaga

MILAN HOČEVAR

Celje, Glavni trg, 10

Izvrstna zaloga

vsakovrstne kave, sladkorja,

riža, finega olja,

južnega sadja, masla, svinjske masti,

ruma, čaja,

vina v butilkah, sremske slivovke,

kranjskega brinovca,

itd. itd.

Banatska pšenična moka.

Radajnska

mineralna voda

itd. (21) 20-7

Naznanilo in priporočba.

Spodaj popisani si usojam naznaniti slavnemu občinstvu in preč. duhovščini, da sem otvoril svojo novo

ključarsko delavnico

v Celji, na Bregu št. 18 (v občinski hiši).

Prevzamem vsa v mojo stroko spadajoča dela bodi si okove za okna ali vrata;

izdelujem razna štedilna ognjišča,

prevzamem vodovodne naprave, kakor tudi popravila bodisi v mestu ali na deželi.

Napeljujem strelovođe na stolpih, dimnikih ali privatnih poslopjih.

Osobito se priporočam za umetna ključarska dela.

Naprave vrtno, cerkvene ali predaltarske železne ograje. Umetno izdelana železna vrata, kakoršnih koli slogov itd.

— Vse po najnižjih cenah —

Za dobra in trpežna dela jamčim.

Nadajajo se mnogobrojnega naročila beležim

z odličnim spoštovanjem

Iv. Rebek

(68) 10-5

ključavničar.

po najnižjih cenah pod najugodnejšimi pogoji pošilja pod jamstvom in na poskušanje

IG. HELLER, DUNAJ

2/2 Praterstrasse Nr. 45

Belego izdeloval 182 strani običaj v slovenski in nemški jeziki na zahtevanje takoj pošilja.

Preprodajati se štijo.

(71) 20-8